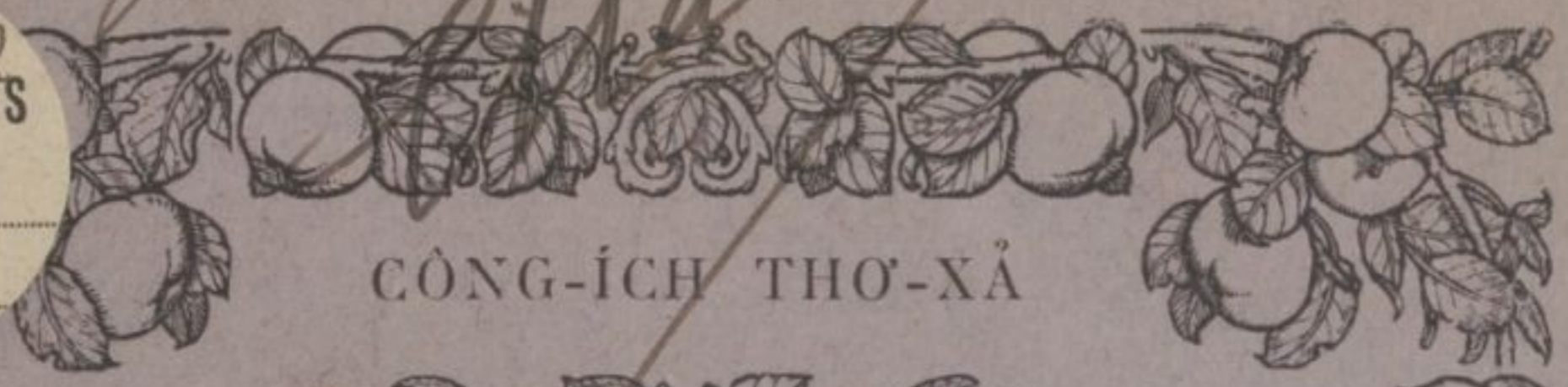

pièce
INDO-CHINOIS
80 209

Lib. du cabinet
A.H.H.

83

CÔNG-ÍCH THƠ-XÃ

TẢN HÍ-KỊCH SÓCTRĂNG

TIÊU THUYẾT

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 4275

BACH CÔNG-TỬ'

GẤP HẮC CÔNG-TỬ'

NGƯỜI VIẾT :

MỘNG-XUÂN

GIÁ : 0 \$ 20

8 Ind-ch
209

NHÀ IN XƯA-NAY
SAIGON

1925

Nom d'auteur Mông Huân

Titre de l'ouvrage Bạch Công tử gặp Hắc Công tử² (les vaabonds se rencontrent)

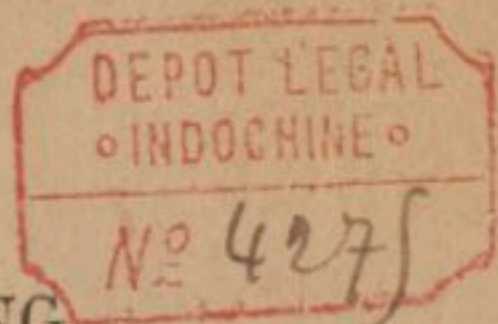
(La rencontre de Messieurs
Le Blanc et Le Noir)

Tout

Saison

Xuân nay

1924

TẤN HÍ-KỊCH Ở SOCTRĂNG

BẠCH-CÔNG-TỬ GẶP HẮC-CÔNG-TỬ

I — Mượn thể kim tiền kết bạn

Nghĩ cái thể-lực kim tiền, rất nên mạnh mẽ, nó thường giúp người thay đen đổi trắng, sửa đại làm khôn. Cho nên cụ Nguyễn-Du có câu: « *trong tay mà sáng đồng tiền, mặc dầu đổi trắng thay đen khó gì* ». Còn ta lại có câu tục-ngữ: « *vai mang tuổi bạc kè kè, nói bậy nói bạ chúng nghe rầm rầm* ». Mà cũng vì vậy nên chẳng thiếu chi bọn « *Cao lương tũ-đệ* » thường cậy thể-lực kim tiền để làm nên việc tệ-tình, gây nên lắm tấn-kịch đáng buồn cười, để gương nhớ-nhuộc trong xã-hội. . .

Đây xin nói về miệt Tiền-giang, có một vị công-tử (chẳng cần kể tên, tưởng các độc-giả đọc truyện này cũng đủ biết) con nhà thế-phiệt, giọng giỏi trăm-anh, người ta thường kêu tặng là cậu Tư; tuy nhà giàu, dòng quan, song cậu Tư tánh tình thuần hậu, duy có thói quen hay ăn chơi xa-xi. Nhà cậu rần-rần giai-nhân tao-khách, ngâm hoa nguyệt nguyệt. Cậu Tư Tiền-giang tuy ăn-xài phóng túng, song không làm hại ai; nhưng cái tánh-khí người thanh-niên ham vui chơi, ấy cũng lệ thường.

Nói về ở miền Hậu-giang, cũng có một vị công-tử, vốn là con một vị đại điền-chủ kia, tuy không phải nhờ tài ba lợi-lạc mà nên cửa nên nhà, song nhờ biết « *cái máy làm giàu* », vận trúng cái chốt ấy, nên dựng gia-tư phong-phú. Cậu công-tử này là hắc công-tử, người ta lại tặng là cậu ba. May sanh nhằm cửa nhà giàu, chớ tư-cách không bằng đũa mạc. Điểm dàng xất xược, vô sở bất vi, thường ý thể hiếp-cò, cậy giàu khi khó. Mà tánh hoa-nguyệt cũng chẳng vừa,

dám tốn ngàn cò xanh mua một trận cười, ưa vì một mảnh má hồng mà hại nhiều gia-can bối rối.

Bởi cớ, danh cậu xa gần đồn đãi, gái ăn chơi nườp-nượp đeo theo; nói cho phải, theo cậu vì mấy tấm giấy xăn, chớ không phải vì tình mặn nhạt. Lúc gần đây, cậu ba Hậu-giang, như dạo chơi Saigon, vào xóm bình-khan, nghe mấy tay bán phấn buôn hương khen rộ rằng: cậu tư Tiền-giang là người huy-hoát trong cuộc chơi-bời, lại cũng là người đồng-thình đồng-khí của mình, nên trong lòng rất ái-mộ, ước ao sao có dịp gặp nhau, cho phỉ tình hoài-vọng.

Chữ thiên-tùng nhân nguyện, cách ít lâu Tiền-giang công-tử sang chơi Hậu-giang, khi hay tin ấy, Hậu-giang công-tử rất đòi mừng, ấy là dịp may cho mình làm quen với Tiền-giang công-tử. Bèn mau mau đến tìm Tiền-giang công-tử mà làm quen.

Nói về Tiền-giang công-tử, bấy lâu sang chơi Hậu-giang, đã mắng danh công-tử Hậu-giang là người với mình đồng thuyền đồng hội, nay Hậu-giang công-tử muốn làm quen với mình, thì có chi may-mắn bằng! Nên Tiền-giang công-tử mới đón tiếp Hậu-giang công-tử, ngày sơ-ngộ mà tình dang-diếu có chi bằng, đó mới tiếc rằng gặp nhau rất muộn.

Từ đây hai công-tử kết niềm bậu-bạn, câu đờn cuộc rượu, trăng sớm hoa khuya, hai chàng sớt ngọt chia bùi, càng lân la nhau càng thêm triêu mến. Hai người trở nên bạn thâm-giao, ấy cũng nhờ kim-tiền thế-lực.

II. Vì câu Hoa-Nguyệt sanh thù

Nói về Hắc-công-tử và Bạch-công-tử từ ngày kết bạn đến sau, lấy làm tương đắc nhau lắm. Nên ghe phen vầy đoàn hiệp bạn, ngựa xe ăn uống là thường, nói chi những cuộc

truy hoan, chỗ nào hề có công-tử Tiền-giang thì có công-tử Hậu-giang, còn chỗ nào có công-tử Hậu-giang thì có công-tử Tiền-giang, không hề sót.

Vả công-tử Tiền-giang tuy là ăn chơi phóng-túng, song cũng là tay sành nghề hành-phòng lắm. Công-tử Tiền-giang mà năng tới lui miền Hậu-giang, cũng vì cậu nó ý muốn *chim* cho đặng một ả kia, vốn là con nhà phú-hậu, thế-gia, nhưng cậu lên xuống đã mấy tháng rồi, mà chưa đặng mặt giao tay bắt. Cái nghề trai tơ không vợ, có khác nào ngựa mạnh không cựa, dầu không *chim* đặng chỗ này, thì cậu tính quơ chỗ khác.

Vì vậy cho nên cậu bèn vợ lấy một nàng kia, thiệt là tay tuyệt sắc. Hoa cười ngọc thốt, đi đứng đoan-trang, cái người đẹp làm sao cho tới sợi tóc kẻ răng, đẹp tới ngón tay móng cấn. Cậu tư Tiền-giang chịu lắm, chịu vì cậu « *minh quân lương-tử tao phùng di, tài-tử giai-nhân tế ngộ nan!* » Cậu xét cậu tuy không dám tự-phụ là tài-tử, chớ vốn con nhà phú-hậu trăm anh, may gặp đặng giai-nhân, đời người có chi vui bằng nữa. Nói chi cuộc vui trót tháng, trợn cười sáng đêm, ấy là lệ thường của các cao-lương tử-đệ xứ ta; đây xin nhắc một điều là từ ngày công-tử Tiền-giang gặp đặng cô kia rồi, thì bao nhiêu điều ao-ước với cô ở Hậu-giang, thấy đều tiêu cả. Mà cũng ngộ thay cho tình đời, phàm con người không nghi thì chớ, bằng có nghi thì ắt có trúng ít nhiều, Công-tử Hậu-giang từ khi kết bạn với công-tử Tiền-giang, anh em lân-la chơi bời đã lâu, đường giao-thiệp không ngớt.

Đến lúc sau, công-tử Tiền-giang ít tới, làm cho công-tử Hậu-giang phát nghi, hỏi lấy mình rằng: « Cậu tư Tiền-giang với ta kết nghĩa tâm-giao trót bấy lâu, không cuộc vui nào không có nhau, chẳng biết có gì lúc này cậu lại hần-hờ, có lẽ cậu giận ta, nên mới dứt đường giao-thiệp. » Nghi vậy rồi công-tử Hậu-giang lại bàn rằng: « Không lẽ,

vì ta với cậu tư Tiền-giang không hề mich nhau một mảy, ta cũng thường lấy hết tình bằng-hữu mà đãi cậu, vậy còn chi mà cậu lại chẳng tin lòng ta! Lạ dữ a, chắc có điều chi xảy ra trong gia-quyến cậu đây chớ gì!

Nghỉ tới bàn lui, công-tử Hậu-giang bèn nhứt định sang Tiền-giang tìm cậu tư, cho biết vì sao bấy lâu bắt tin. Liền đó hối trẻ sửa-sang hành-lý, đem xe hơi ra, rồi công-tử Hậu-giang vẫy với đôi đũa tó, trái sang Tiền-giang viếng bạn. Đi đường bình an, không chi trở ngại, chẳng dầy ngày đã đến Tiền-giang

Nói về công-tử Tiền-giang, mấy tháng trời mài miệt trong trường truy-hoang, cùng nàng kia biết bao dan-diếu, tất bóng chẳng rời, mối tình rộng vơi như biển, đóc với nàng kết nghĩa tóc-tơ tới già. Mà nàng nọ cũng là một người khéo chiu lòng chiu ý, nên không chuộng nàng sao dặng.

Ngày kia lối ba giờ chiều, công-tử Tiền-giang ngủ vừa thức dậy, sắp sửa đi tắm, còn đứng dựa song cửa trước ngó ra lộ; chợt thấy một cái xe hơi dằng kia chạy tới, xe chạy đến cửa ngõ liền ngừng, cậu Tư định thần xem thì té ra là công-tử Hậu-giang, vốn là bạn đồng-thình của mình trong trường chơi hoa dờn nguyệt, lại có *đề-huê lưng túi gó trắng, sau lưng theo một vài thằng con con!* Cậu tư lật dật chạy ra đón rước giả-dề, tiếng chào hỏi, câu đon ren không ngớt.

Khi Bạch-công-tử tiếp rước Hắc-công-tử vào nhà rồi, liền hối trẻ ở dọn phòng cho Hắc-công-tử nghỉ. Còn Tiền-giang công-tử thì đi tắm rửa xong xui, vào thay y-phục rồi ra nhà khách biếu đem rượu và mời cậu-ba nhậu vài chén tẩy-trần, vì đi đường xa lao khổ.

Cậu ba cũng vui vì anh em trót mấy trắng cách bực, nên chén mời uống cạn, không hề từ. Rượu vài tuần, cậu ba bèn mở lời hỏi cậu tư rằng: mấy tháng nay, không rõ có chi mà vẫn tin ngọc hữu, dường lai vẫn bạc tâm, làm tôi bối

rối tất lòng, lo sợ cho bạn, không hay có việc chi xảy đến?

Cậu tư nghe hỏi mỉm cười rằng: có chi đâu lạ, vì em có chút ít việc nhà, phần... lúc này em lại sơ-ngộ một nàng, để em kêu ra cho anh coi, tuy không nhận lạc ngư trầm, chớ cũng hoa nhường nguyệt thẹn.

Cậu tư nói dứt lời, liền day mặt vào trong mà kêu với rằng: «Minh a, ra đây chào khách!». Tức thì ở trong, một người mỹ-nhơn, tay ngọc vệt măng châu, bước khoan thai ra đứng cạnh bêu cậu tư Tiền-giang, ngó qua cậu tư Hậu-giang cúi đầu chào. Cậu tư Hậu-giang vừa đáp lễ, vừa liếc xem, thấy nàng ấy mặt tròn da trắng, bộ tướng yếu-điệu, chưa biết nàng xuất thân nơi hạng người nào, chớ mới xem qua, tưởng nàng là một người phong-lưu đài-các. Nên chi trong lúc đáp lễ đó, cậu ba mắt ngó đeo nàng kia, càng xem càng đẹp, càng liếc càng ưa. Còn cậu tư thì tưởng cho cậu ba là bằng-hữu của mình, nên cậu không để ý cho mấy. Khi cậu tư trình cậu ba cho nàng kia rồi, liền kéo một cái ghế kê bên mình và nói với nàng rằng: «mình ngồi đây nói chuyện cho vui, vì cậu ba đây với tôi là bạn tri-âm (!), không phải ai đâu mà ngại. Lúc nào tôi sang chơi Hậu-giang, ăn ở nơi nhà cậu ba, cũng thường xông-pha như vậy.» Nàng nọ nghe rồi mỉm cười duyên và nói: «Minh cho phép, tôi xin vưng, tôi nghe danh cậu ba lừng lẫy ở Hậu-giang bấy lâu, nay may đặng gặp đây, thiệt là hữu-hạnh.» Nàng vừa nói mà vẻ kiều-mị lộ ra ngoài, cặp mắt dợn sóng thu, trông vào rất đẹp dạ....

Cậu ba Hậu-giang lúc ấy hồn bay phách mất, mình ngồi đó mà hồn ở nơi đâu.... sắc sừ như tánh như say, rượu chưa cạn ba ly, mà trí đã không nhứt định. Còn cậu tư thì tinh thiệt, không chút chi để ý, nên cứ điều nói nói cười cười, nào biết ý cậu ba, thấy cục thịch ba rọi của mình, thềm thoi nhiều nước miếng.

Cậu ba nói: hèn chi, bạn mắc gặp người tình mới, nên đành lạt nghĩ xưa. Đến bây giờ tôi mới biết tình-ái nặng hơn

ình giao-kết. Cậu tư nghe rồi cười xòa, nàng nọ ửng đỏ hai má đào, cậu ba ngồi bên kia ngó thấy, lửa lòng càng hừng, nếu nước sông dâng nàng trong lúc đó, thì cậu ta nước ngay rồi. Một lát trễ ở mời dùng cơm, ba người vầy vào bàn ăn, nói nói cười cười, cậu tư thì thiết tình đãi khách, còn cậu ba từ giờ thấy nàng kia, tuy là uống rượu ăn cơm, song cứ nuốt nước miếng mãi, miệng thì nói chuyện cầm chừng với cậu tư, mà trí thì tính tới bàn lui, ước ao sao cho người yêu của bạn mình, dâng vào tay mình, mới thỏa dạ.

Cậu ba ở chơi nhà cậu tư vài ngày rồi sấm sưa về Hậu-giang. Trong lúc ngồi trên xe, cậu ba nhãng mắng mợ-tướng nàng kia mãi. Cậu ba nghĩ thầm trong bụng rằng: Cha ta có tiếng giàu triệu-phú ở miền Hậu-giang, tuy trời sanh ta đen đúa mặc dầu, chớ tiếng con nhà giàu, dễ cho ta dụ dỗ bọn nữ-lưu nhẹ trí. Nói chi con gái bọn tá-diễn ta, ta muốn đưa nào lại không dâng. Tuy ta đã nếm trái mùi đời về đường hoa-nguyệt, song bấy lâu ta chưa từng gặp một đứa tuyệt-sắc giai-nhân như con tình-nhân của Tiền-giang công-tử, thiết hấn có *diễm phúc*, nên mới dâng hưởng món ngon nhứt đó! Cũng thời công-tử với nhau, Tiền-giang công-tử đã chọn dâng một nàng tuyệt-sắc, còn ta đây cũng công-tử, mà lại gặp tình những *bà chẳng* không, chẳng là xấu-hổ cho ta lắm! Vậy ta làm sao?... Làm thế nào cho cờ nọ về tay... ngọc kia vào túi, mới khỏi mất thể-diện ta là Hắc công-tử ở Hậu-giang cho!

Cậu ba suy tới nghĩ lui, ngồi dàu dàu sắc mặt. Thằng sớp-phơ của cậu ba, tuy ở vào hạng sớp-phơ, song cũng lanh lợi lắm. Nó thường biết cậu ba là *tham dâm háo sắc chi đồ*, nên hằng lựa ý phùng-nghin, kiếm con này con kia cho cậu. Nay thấy cậu ba Hậu-giang từ giờ giã từ vợ chồng cậu tư Tiền-giang lên xe ra về tới giờ, ngồi dầm-dầm không nhit mép, nó hiểu cậu ta có chuyện chi huất, nên cười mơn và hỏi rằng:

— Thừa cậu ba, nãy giờ tôi coi ý cậu buồn quá, không biết việc gì. Thôi ráng về tới Cantho đây, hễ xe qua Bắc (bac) rồi, tôi dồng lên phố trường-tiền cho con năm.... nó hay, rồi cậu rượt nó đi chơi cho khuấy lảng, hơi nào cậu lo!...

— Cậu ba nghe thẳng sớp-phơ nói, nhăn mặt mà đáp rằng: Phải đâu em, qua có việc buồn riêng, muốn sao cho có món sốt dẻo như của cậu tư Tiên-giang (em có thấy không?), chớ mấy cái «hộp» củ có ra gì!

— Thẳng sớp-phơ nghe rồi hiểu ý, biết cậu ba vì thấy tình-nhân cậu tư Tiên-giang nên bay hồn mất vía, nó bèn cười và nói: Tưởng việc chi khó, chớ cái đó dễ ợt cậu à!

— Cậu ba Hậu-giang nghe rồi đời buồn làm vui, lật đật hỏi:

— Em nói thiệt sao?

— Ai dám giả-ngộ với cậu!

— Em làm thế nào? Nói cho qua nghe thử. Nếu xong, tháng tới tao cho thêm mấy mươi đồng nữa!

— Cám ơn cậu! Nói vậy háy vậy! Nhưng tôi còn mỗi tiền này gắt quá, về đây không có, chắc là chết tôi. Nói rồi nó vừa cho xe chạy chậm, vừa móc túi lấy một cái giấy cầm đồ đưa ra.

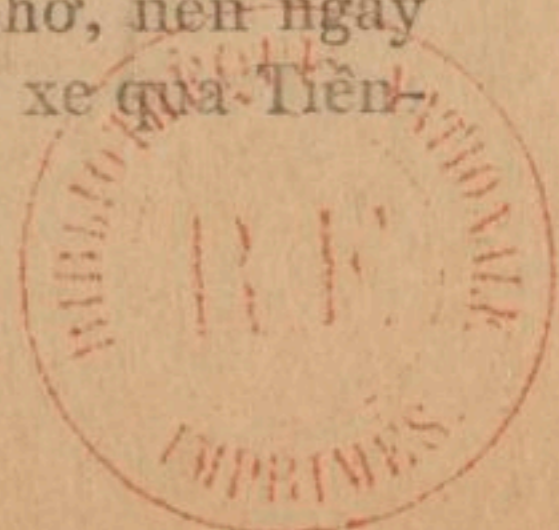
Cậu ba coi rồi, móc ra hai tấm giấy 20\$00, 2 tấm giấy 5\$00 đưa cho tên sớp-phơ.

— Nó vừa lấy bạc bỏ vào túi vừa gie miệng kể tai cậu ba và nói nhỏ rằng: Cậu hãy làm như vậy... như vậy... thì xong.

Cậu ba nghe rồi rất mừng, an lòng không còn buồn nữa. Về nhà lo thi-hành y kế sớp-phơ định.

III. — Hắc công-tử vì hoa thi xảo kế

Nói về Hắc công-tử y kế của quân-sư sớp-phơ, nên ngày kia sấm-sữa hành trang, dắt kẻ tùy tùng, ngồi xe qua Tiên-

giang, kiếm công-tử Tiền-giang gặp nhau trò chuyện một hồi rồi rủ đi chơi.

Tiền-giang công-tử mắng lắm, cũng biểu sắp-phe dọn xe, rồi lên xe đi chơi với Hậu-giang công-tử. Công-tử Tiền-giang tưởng là tình thật, nên không dè-dặt, chớ dè dàu kế của cậu ba! Nên chỉ lúc lên Saigon chơi vài ngày, thì Hậu-giang công-tử bèn kiếm cơ nói với Tiền-giang công-tử rằng: «tôi tưởng rủ bạn đi chơi, ở chơi năm mười bữa, hoặc ra Long-hải hứng gió tắm biển chơi. Dè dàu bèn nhà nhắn tôi về có việc gấp. Vậy tôi xin kiêu bạn, nếu bạn có thể chờ tôiặng, trong vài ngày tôi sẽ trở lên.» Tiền-giang công-tử nghe Hậu-giang công-tử nói, không nghi ngại chút gì, nên đáp rằng: «Nếu bạn có thể lên đặng, tôi ở lại đây chờ bạn vài ngày nữa, chẳng muộn gì.»

Đó rồi Hậu-giang công-tử giã từ Tiền-giang công-tử lên xe mà về. Tưởng về thẳng Hậu-giang, ái này khi xe xuống tới Tiền-giang bèn ghé lại nhà Tiền-giang công-tử. Nói về nàng tình-nhân của Tiền-giang công-tử, đang ở nhà, xãy nghe tiếng kèn xe, lại thấy xe hơi ghé vào cửa, lấy làm lạ, bèn mau ra trước xem thử. Ở ngoài Hậu-giang công-tử mở cửa xuống xe, men vào; nàng lấy làm lạ vội vả hỏi rằng:

— Cậu về đây, còn ở nhà tôi đâu?

— Cậu tư còn chơi ở Saigon.

— Sao cậu lại về?

— Tôi về vì có việc nhà... tôi mà tạm ghé lại đây cũng vì...
Cậu ba nói đến đây liền bước vô nhà trong.

Nàng nọ đi theo vào và hỏi: cậu nói sao?

— Tôi muốn nói cho cô hay một việc..., lạ lắm!

— Đâu, việc chi lạ, cậu nói nghe thử!

— Tôi với cậu tư là anh em bạn thiết, tôi sợ cậu chơi sa-
dề mà hư, nên ghé cho cô hay, hiện cậu tư đang dang-diếu
với một con «lai» kia, mới 16, 17 tuổi, ở tại nhà ngủ tây,
nếu cô lên thì gặp liền!

— Tôi làm sao lên cho kịp giờ?

— Cô tính đi thiệt sao?

— Không đi sao đặng! Tức chết tôi còn gì!

— Cậu ba già đồ ngằm-nghĩ một hồi lâu rồi nói rằng:

— Tôi có việc nhà gấp, tính phải về liền... song cô gặp chuyện nhà như vậy, tôi phải đem cô lên đó rồi tôi sẽ về.

Nàng kia nghe vậy, không kể gì lợi hại, bèn bươn bả đi thay đổi y-phục, điểm trang xong, kêu kẻ ở biểu coi nhà, ra xe đi với Hậu-giang công-tử.

Nói về anh sớp-phơ của Hậu-giang công-tử, khi thấy cô nọ lên xe, thì biết đã trúng kế mình rồi, bèn mở máy cho chạy riết, chẳng chạy lên Saigon, lại nhắm phía Vinhlong tách dậm,

Nói về cái xe hơi chở cậu ba, và nàng tình nhân của cậu tư (công-tử Tiền-giang), chạy luôn vài giờ, đã đến bến đò Mỹ-thuận. Đến đó, cô nọ lấy làm lạ nên hỏi lớn rằng: « Ừa, đây là đò qua Vinhlong, sao cậu không đem tôi lên Saigon, mà lại đem tôi qua Vinhlong làm chi đây? Cậu ba ngồi mỉm cười... tên sớp-phơ lanh, chộp nói liền rằng: « thưa cô, cậu tôi tính phải qua Vinhlong một lát rồi sẽ đi Saigon. »

Cô nọ nghe vậy nửa tin rằng thiệt nửa ngờ là sai. Song lửa ghen của cô hừng dậy rần-rần, quyết lên Saigon tìm chàng cho gặp mặt, và coi thử con « lai » nào đâu mà to gan, dám dụ-dỗ chàng vào đàng hoa-huyết.

Khi xe qua đò xong xui, sớp-phơ cho chạy queo xuống Vinhlong, không đầy 15 phút đồng-hồ, thì đã đến lữ-quán « Bungalow », xe đậu rồi, cậu ba mời nàng nọ xuống, chờ cậu tính việc nhà rồi sẽ đưa đi Saigon.

Nàng nọ không biết tính sao, phải đi theo, khi hai người bước vào, có bồi ra rước đồ hành-lý, thì tên sớp-phơ liền trao hết đồ hành-lý cậu ba cho bọn ấy đem vô lữ-quán, rồi quay xe dông đi mất.

Nàng nọ tính lên phòng kêu cậu ba mà hỏi, vì sao xe hơi không ở đó chờ cậu tính việc nhà rồi đi Saigon, lại chạy đi đâu vậy. Té ra khi nàng lên vừa tới cửa phòng, thì thấy cậu ba đã thay đồ mát rồi, đang ngồi nơi ghế, cạnh bên có để hai ly rượu Bi-bet-manh, cậu ta thấy nàng kia lên, thì mỉm cười, nở cái mặt bằng bãi phần trâu và hỏi trống rỗng:

— Uống rượu không?

— Nàng nọ sượng-sần, không muốn bước tới, thì cậu ba chộp nói tiếp:

— Cô ngồi đây nói . . . chuyện . . . , mà . . .

— Cậu tính chừng nào đi?

— Đi đâu?

— Đi Saigon! Coi bộ cậu quên rồi sao?

— Châu cha, tôi tưởng qua đây rồi đi dặng, té ra qua đây rồi mắc kẹt đây, khổ quá. (Nàng nọ bước vô, lại ghé bên kia ngồi). Cậu ba đứng dậy, đóng cửa phòng rút chìa khóa bỏ túi, rồi tỏ sắc mặt hi-hởn như lọ nôi mà nói:

— Tôi có lời muốn phân trần với cô, xin cô vui lòng nghe thử!

Nàng nọ nói: — cậu muốn nói chi thì nói, song chỗ anh em, cậu đừng bỏ bụng ở nhà tôi là quý!

Hậu-giang công-tử nói: — Cô nói thế sao được, tôi với cậu tư tuy là anh em, song chẳng qua là bạn mày. Vì cậu thấy tôi giàu nên muốn làm anh em, mà dựa hơi, chớ anh em bạn gì, còn cô với cậu tuy có tình mặn-lạt, song tưởng không phải thiệt tình đâu. Vậy tôi nói thiệt với cô nếu cô đành lòng bỏ cậu theo tôi, thì tôi quyết với cô trăm năm kết tóc.

Nàng giã mặt giận đứng dậy xỉ vào mặt cậu ba mà nói: — « Nè cậu, nói cho cậu biết, đừng lấp lửng mà vương. Tôi đây chớ phải ai sao, nên cậu muốn nói việc trăng hoa, thì bọn ky-nữ kia thiếu sao, mà lại muốn phá gia-can người

ta ! Tôi thà chết chớ không hề chịu nhục. Nói rồi cô làm bộ lại xô cửa, muốn tông ra... Cậu ba hoảng kinh, đứng dậy vói kéo tay nàng, miệng thì nói lặp-cập rằng :

— Làm.... làm bộ... gì... vậy... nà ! Rồi lại đứng chặn ngang cửa, móc bóp-phơi ra lấy một tấm giấy xăn đưa cho nàng nọ và nói :

— Nàng ôi ! Vì lòng thương mến, nên mới lập mưu này. Bởi chung thâm dấu trộm yêu, muốn sao dặng sum vầy một cửa. Nghĩ vì đó giai-nhân đây tài-tử, không toan sao cùng nhau gặp gỡ, há chẳng phụ kiếp sống này. Nên chi tôi mới cả gan, kiếm thế đem cô tới đây, chẳng tính chi lạ hơn cùng cô phĩ nguyên cá nước. Đây này, xin cô lấy cái này mà xài, cậu ba vừa nói vừa xê lại gần cô, rồi tỏ dấu rất quyến-luyến mà tiếp rằng : — Cô dùng đỡ chút đỉnh này, sau tôi sẽ cho cô số xứng đáng hơn !...

— Nàng nọ tuy bấy lâu theo Bạch-công-tử cũng tức y tức thực, song máu tham hề thấy hơi đồng thì mê. Nên vói lấy tấm giấy, sắc mặt đang giận lại đổi làm vui mà đáp lại rằng :

— Cậu đã cạn lời, nếu tôi không vâng thì lỗi lắm. Còn tôi mà vâng đây, mai mốt chi cho khỏi cậu tư hay rồi sanh sự lòi-thôi, chẳng là khó cho tôi lắm ?

Cậu ba nói : — Có chi là khó, nếu hai ta (!) có lòng thuận thảo yêu nhau, ai mà ngăn cản dặng. Huống đời này đâu đâu người ta đã xưng nên cái chủ-nghĩa «*cộng sản*», người đời thì cửa chung, cô lo chi cho mệt ; nếu cậu tư có tiếng gì còn tôi đây chi, lẽ nào tôi để đến đời cô phải nhọc lòng lo sao ! Tôi nói đâu chắc đó, cô đừng ngại chi cả !

Nàng nọ nói : — Nếu dặng vậy tôi mới yên tâm và chẳng hề quên ơn cậu.....

Từ giờ đó trong phòng vẫn tiếng, nàng nọ lại cũng không kêu nài, muốn về nữa. Cho đến bữa cơm tối, bởi đem giấy

ăn lên phòng, đứng chờ đã rứt chơn, mà trong phòng cũng không xao động. Túng thế, tên bồi phải gõ cửa kêu, giây lâu cậu ba mới mở cửa ra, lấy viết chì ghi sơ ít món ăn, một lát bồi dọn lên, ăn uống rồi, dọn dẹp vừa xong, thì cậu ba liền đóng cửa phòng mà.... nghĩ....

Qua ngày sau, lối 7 giờ sớm mai, tên sếp-phơ đem xe trở lại, lên cho cậu ba hay. Cậu ba và nàng nọ sửa soạn, rồi kêu bồi đem đồ xuống xe, tính với nhau thế nào không biết, đã không trở lên Saigon đặng kiếm cậu tư, lại nhắm miền Cantho mà chạy thẳng.

Nói về cậu tư Tiền-giang, ở Saigon chờ cậu ba Hậu-giang trót 3 ngày, không tâm dạng chi cả, ráng chờ một ngày nữa, cũng không thấy cậu ba, nên hỏi sếp-phơ sửa soạn xe rồi trở về Tiền-giang. Khi về tới nhà, hỏi người ở nhà, thì mới hay rằng cục cưng của mình bị cậu ba giắc đi đầu mất rồi. Cậu tư tức mình ầm-ách, cặp mắt đỏ hào-quan; vô bàn vô ghế, mắng chưởi cậu ba Hậu-giang om-sòm, rồi lấy súng sáu bỏ túi, thót lên xe hơi biểu chạy qua Hậu-giang.

VI. — Bạch công-tử giận ý báo thù

Nói về Bạch công-tử, vội vã lên xe thẳng qua Hậu-giang, quyết tìm cho đặng Hắc công-tử mà hỏi, sao có ở xấu, nhè tình-nhân mình mà quên yển rủ anh. Nếu cậu ba mà nói lời thôi, ta quyết lấy máu công-tử Tiền-giang mà rửa hận, cho công-tử Hậu-giang biết mặt. Cậu tư mãng vì mất tình-nhân nên không nghĩ xa xét cạm điều chi, ngồi trên xe-hơi, mà hỏi còn chề rằng xe-hơi chạy chậm, cứ thúc hỏi sếp-phơ hoài, biểu phải cho xe chạy mau chút nữa.

Đường dài dong rui, bốn bánh xe lăn tròn, từ Tiền-giang qua Hậu-giang, đường đi có mấy trăm dặm ngàn, mà xe chạy trong mấy giờ đã đến. Xe vừa ngừng trước cửa công-tử

Hậu-giang, công-tử Tiền-giang vội-và nhảy xuống, chạy thẳng vô nhà, hỏi cậu ba đâu? Người nhà đáp rằng: cậu tòi sang chơi Sốc-trắng, dự cuộc lễ lớn của ông Cai-tổng Ông, đại viên-quan mắng thẳng Hàm huyện; cậu tư nghe rồi quày quả trở ra xe biểu sớp-phơ cho chạy qua Sốc-trắng.

Đường đi tuy giải, đi lâu, nhưng không chuyện chi, nên cũng mau. Khi xe hơi tới Sốc-trắng, cậu tư biểu sớp-phơ kiếm chỗ dừng cơm rồi sể hay. Vừa bước vào nhà hàng, cậu tư thấy một người tây đang ngồi ăn bên kia, nhìn kỹ, chẳng ai đâu lạ, ấy là Bá-tấn-Dệ vô-sĩ đó!

Bá-tấn-Dệ ngược lên thấy cậu tư liền đứng dậy chạy lại chào. Cậu tư chào lại, kéo ghế ngồi kế một bên và hỏi:

— Anh đi đâu dưới này? Tới đây bao lâu rồi?

— Bá-tấn-Dệ đáp rằng: tòi xuống hồi trưa, đi tìm thằng công-tử đen, vì nó có mượn tòi mua 5, 6 chục dò bạc thuốc đạn bắn chơi, mà nó không trả tiền, thiệt là *công-tử rít*!

— Vậy sao! Mà anh bị nó lường mấy chục đồng bạc không mấy ức, còn tòi đây, là anh em bạn nó, nó lại nhè con tình nhân của tòi mà *thỉnh* đi mới là ngặc cho chó!

— Vậy sao. Nghe rằng nó ở đằng nhà ngủ Lập-tân của cô Mạt-rít kia, vậy mình nhậu chơi, ăn cơm rồi lại đó hỏi nó. Hai anh em mình là kẻ đồng-cừu, tòi vái gặp nó, cho nó coi cái tay vô-sĩ Bá-tấn-Dệ!

— Cậu tư rút súng sáu ra, bóp cò lặc-cặc và nói: — Nếu nó có tiếng chi chống trả, thì tòi cho nó nuốt đủ 6 viên đạn này, cho rồi đời cái quân diện trị bối phi.

Hai người ngồi uống rượu nói chuyện một hồi rồi ăn cơm. Khi ăn cơm xong, hai người dắt nhau lên xe hơi, biểu chạy lại khách-sạn Lập-tân, trong giây phút tới nơi, hai người biểu ngừng xe, bước xuống rồi đi thẳng vào khách-sạn hỏi lớn rằng: có cậu ba Hậu-giang ở đây chẳng?

Khi công-tử Tiền-giang hỏi vừa giúrt lời, thì ở trong khách-sạn Lập-tân có người vừa đi ra vừa ứng thình lên rằng: có tôi ở đây, chuyện chi vậy?

Cậu-tư và Bá-tấn-Dệ xem kỹ thì quả là Hậu-giang công-tử, nên rập một tiếng mà rằng:

— Anh em ta đến kiếm anh có chuyện, vậy anh ngồi đây cho anh em ta nói chuyện. Nói rồi kéo ghế ngồi, và biểu Hậu-giang công-tử ngồi luôn. Tiền-giang công-tử nói:

— Tôi mà lặt-dật xuống đây, vì lòng ức quá, quyết hỏi anh cho háng, vậy chớ tôi với anh giao kết bấy lâu, tôi có chỗ chi sơ-sốt với anh chưa. Sao anh nỡ thay dạ đổi lòng, không nghĩ nhau, ở Saigon anh gạt tôi rằng có việc nhà đi về Hậu-giang, rồi lại ghé Tiền-giang dối tình-nhân tôi, quên dụ đều chẳng phải. Vậy nay tôi tới đây xin với anh, nếu anh nghĩ tình giao-hảo bấy lâu, anh phải nói làm sao cho con tình-nhân tôi nó hồi tâm mà trở lại với tôi, cho trọn nghĩa tóc tơ, thì đời ta cứ việc giao-thiệp nhau, không đều chi lạ, ý anh thế nào, xin nói giữa đây có ông Bá-tấn-Dệ làm chứng!...

Hậu-giang công-tử nghe rồi, đã chẳng hồ thẹn chút nào, lại ngược mặt mo lên mà nói hơi rất lồ-mản rằng:

— ũa, tôi có biết ai là tình-nhân ai đâu. Dầu cho tình-nhân cậu quã có theo tôi, ấy là tự-ý nó, tôi không nài hoa ép liễu, mà cũng không rù quên bướm ong. Nó muốn tôi nó theo... mà sao ha?

Cậu tư Tiền-giang vừa muốn mở lời, kể Bá-tấn-Dệ rước nói:

— Té ra chú không có tình nghĩa gì với cậu tư đây cả. Thiệt chú xấu quá! Hèn chi thiên hạ đồn rùm rằng: « công-tử rít Hậu-giang đoãn hậu lắm! »

Hậu-giang công-tử hồ thẹn không cùng, mặt sần sượng như cái mo chai, bèn rút súng sáu trong túi quần ra, đưa

qua phía cậu tư Tiền-giang nhắm và muốn bóp cò, miện thì nói :

— Té ra cậu đem Bá-tấn-Dệ đến thit khách tôi sao? Coi súng đây này. Nói rồi bóp súng.....

Tiếng súng vừa nổ, mà Tiền-giang công-tử vẫn đứng như thường, rồi cũng rút súng ra đưa ngay mặt Hậu-giang công-tử và nói : — súng anh có giỏi đâu, vì anh không phép dùng. Hãy coi súng tôi đây. Cậu tư Tiền-giang vừa muốn bóp cò, may đâu ở ngoài lính tuần thành thấy thiên-hạ tự đông, bèn lước vào can ra. Cậu tư bèn bỏ súng vô túi, miệng thề thốt om-sòm. Bá-tấn-Dệ cũng mắng công-tử Hậu-giang là đồ *tiểu nhân, khiếp-nhược, ăn-cướp!* Xảy đâu ở ngoài cũng có một người tây nữa bước vào, đứng phía công-tử Hậu-giang, trở tay qua mặt Bá-tấn-Dệ và cậu tư mà mắng rằng :

— Tiền-giang công-tử và Bá-tấn-Dệ có nghe tiếng cậu ba Hậu-giang chớ? Lâu nay cậu đã từng ăn thua với nhiều người rồi, mà hễ gây ăn thua thì cậu thủ thắng. Nay hai người tài lực thế nào, mà dám cả gan, muốn đánh cướp lấy nanh, bắt rồng nhỏ vút! Thiệt là hai người đại quá. Người ấy nói rồi xắn tay áo bước tới.

Tiền-giang công-tử nghe nói có hơi kinh sợ, còn Bá-tấn-Dệ khi nghe người ấy nói vừa dứt lời liền đáp lại cách rất đồng-cảm rằng :

— Uã Sạt-ly, việc tao có can chi tới mầy mà mầy lại nhiều chuyện. Dầu mầy có khôn cho mấy, cũng chẳng qua là một tay đóng trò, còn thằng Hắc-công-tử này nó muốn lờng gạt của tao, mầy cũng không cho tao nói nữa sao? Bá-tấn-Dệ vừa dứt lời, đằng kia Sạt-ly chồm tới mong làm dữ, cung tay thoi vào mặt Bá-tấn-Dệ.

Bá-tấn-Dệ né qua, làm cho Sạt-ly chụp hụt, chồm-vồm muốn té, nên liền trở qua một bên, đứng vững lại rồi áp vô đánh Bá-tấn-Dệ. Khi ấy Bá-tấn-Dệ kêu Sạt-ly và nói :— Nè

Sạt-ly, coi miếng tổ tao đây, nói rồi rùng mình nháy tó, chúi đầu đụng đại vào mặt Sạt-ly. Miếng này vô langsa kêu là *cú-đờ-tết* (coup de tête); Sạt-ly bị Bá-tấn-Dệ đánh *cú-đờ-tết*, lỗ mũi xướt lên, huyết lưu mẩn đạ, la lên một tiếng, rồi té xuống đất. Tức thì có lính ở ngoài áp vào đỡ chàng ta dậy và dần hết bốn người về sở tuần thành. Khi hỏi ra mọi lẽ, làm tờ giấy xong rồi, quan cảnh-trưởng liền giải nội vụ qua toà, chờ tra hỏi xong rồi kết án. . . .

Tuy chưa chắc quan xử mỗi người thế nào, mà lời thiên ở ngoài thì bàn luận rằng: Thế gì mỗi người đều hạ phải bị phạt. Cậu tư vì tình mà vương đều phiến nào thiệt khá thương.

Bá-tấn-Dệ tức vì bị gạt, cũng đáng thương, Cậu ba xỏ lá, bậu bạn không nghĩa, giao-thiếp không tin, làm mất thể cách con người, mất thể diện con nhà Annam, thiệt đáng ghét. Sạt-ly tự chiêu kỳ họa, chắc vì hơi đồng...Vậy mà cậu tư là dân tây, dùng súng không hại. Duy cậu ba, không phép cầm súng sáu, phạm quốc-cấm.

Thiên hạ lại còn đồn rằng: — Cậu tư giận vì tình đời lãnh noãn, tình người biến-thiên, nên tình rồi việc sẽ xin đi lính «*khố đở*» sang đánh giặc Ma-rốc, may sống thì vinh vang, rủi thác cũng rạng danh con nhà phiệt-duyệt. Còn cậu ba thì nhác gan, nên tình hề xong chuyện này thì giao hết tài sản sự-nghiệp cho cha và anh lên, sủi Trà-lon mà tu. May nhờ giọt nước lành dương, rửa sạch lốt trần-công-tử.

NHÀ BÁN HÀNG LỤA

NGUYỄN-ĐỨC-NHUẬN

42, RUE CATINAT, 42 — SAIGON

(Ở giữa mấy tiệm Bombay)

Giấy thép nói số 566

Bồn-hiệu bán đủ thứ hàng lụa y như tiệm Bôm-bay, như là: Sa-ten, Cẩm-nhung, Tố, Nhung, Nỉ, Lục-soạn, dù trơn, dù kết ren, khăn choàn, áo lạnh, đủ thứ bông, đủ màu vân... vân... còn hàng tàu như là: Lạnh xuyên, Cẩm-châu, Cẩm-nhung, Lục-soạn đủ thứ, như hàng nhuộm đen thì bồn hiệu có hàng nhuộm thiết tốt, bảo lạnh xài đến rách không trở.

Mua bán thật thà, rất thuận tiện cho quý khách khỏi lo mua lầm, khỏi mất ngày giờ mà lại đặng hàng tốt; Bồn hiệu lại thay mặt cho nhà Đào-huấn-Mai bán đủ hàng Bắc, đồ cần, đồ chạm, đồ thêu, salon cần, etc. . .

NGUYỄN-VĂN-TRẦN

96, Boulevard Bonnard — SAIGON

TRIỆU-VĂN-YÊN, Kẽ-nghiệp

Agent exclusif de la la Teinture IDÉALE en Cochinchine

Đại-lý hàng màu IDÉALE khắp xứ Nam-kỳ

Trữ và bán đủ hoá-vật thường dùng. Mỗi kỳ tàu bên Tây qua đều có lãnh hàng mới luôn. Bán giá vừa, hàng hoá tốt. Có giá riêng cho các nhà buôn mua sỉ. Có thợ lãnh nhuộm y-phục đủ màu, sắc-sảo gần bằng đồ mới: Có thợ đờng sửa Raquettes để chơi tơ-nit (tennis). Đủ y-phục cho các tay ưa chơi thể-tháo.

Hãy đến viếng bồn-hiệu một phen, xem hoá-vật bồn-hiệu.

Gởi Contre-Remboursement.

Thơ và mandat xin đề M. TRIỆU-VĂN-YÊN

96, Boulevard Bonnard — SAIGON

AU CHIC TONKINOIS

LÊ-TIÊN-CHỨC

Saigon. — 59, rue Catinat — Saigon

Kính cùng Qui-vị đặng rõ : Tiệm may đồ Y-phục Lang-sa theo kiểu kiem-thời của tôi may thiệt kỹ lưỡng và giá phải chăng. Có thợ cắt đã làm lâu năm cho hãng tây lớn cắt rất khéo, có phòng riêng để bạn thử sạch sẽ. Mỗi tháng có hàng bên tây và Ăng-lê lại luôn như là : DRAPS POUR SMOZ KING, SOIE FANTASIE POUR GILET TISSUS ANGLAIS, FLANELLE, GABARDINES, LAINAGES, DRAPERIES, SERGES, TUSSORS, ALPAGAS IMPERMÉABLES MODE RAGLAN ; VÂN VÂN Qui-vị ở xa muốn may món chi xin cứ gửi cho tôi một bộ đồ cũ thì tôi sẽ làm liền và gửi đi theo cách lãnh hoá giao ngân. Có Catalo và mẫu hàng gửi đi đặng Qui-vị lựa. Mỗi tháng có hình kiểu áo quần mới bên tây lại luôn luôn.

Xin Qui-vị chiếu cố tôi xin hết lòng làm cho v ừa ý và rất cảm ơn.

In tại nhà in X U A A Y

62-64, B^d Bonnard - SAI

CÁO BẠCH

Kính trình cùng quý-vị lục-châu đặng rõ : Kể từ ngày mồng một tháng ba Annam phòng ngủ Tân-long-Lũ-quán tại Cholon đã giao về chúng tôi làm quản lý ; vì vậy chúng tôi đã định sứt giá cho vừa lòng quý-khách lại hằng ngày để ý chăm nom lo chỉnh đốn lại một cách trang hoàn ; nào là phòng the tinh khiết, mát mẻ, hạp vệ sanh, mùng mền giường nệm đều toàn hảo, bồi bề sai khiến, có người tiếp rước và cần mẫn hành khách hằng ngày, lại quý-khách đến đây, như có tiền bạc nhiều thì giao cho tiệm chúng tôi gìn giữ chắc chắn, có biên lai làm bằng.

Tầng chót là nơi lót gạch bằng, chúng tôi có dọn một nơi để cho quý-khách hứng cảnh trời chiều rất nên thú vị.

Chúng tôi lại mở ra tầng dưới một tiệm bán đủ các món hàng hóa quý-khách thường dùng, nào là hàng Tây, hàng Tàu, hàng Bombay, kim chỉ vải sồi, khăn dù nón, giày vớ, dầu thơm đủ hạng. Còn hàn và lãnh nhuộm đen bằng trái mạc-lura, chắc lại không phai ; chúng tôi cũng lãnh mua giùm cho quý-khách, tính huê hồng nhẹ, những hàng hóa nào quý-khách cần dùng mà nơi đây không có ; lại cũng có bán đồ nữ trang theo kiểu kim-thời và các thứ hột nhận cà-rá và hoa tai, lãnh làm đủ kiểu tùy theo ý quý-khách muốn ; việc mua cũng đặt giá cả bất lầm, mỗi món đồ đều có bảo kiết và có đề giá sẵn cho quý-khách khỏi nhọc lòng trả trời sứt.

Vậy quý-vị có cần dùng vật chi xin dời gót đến tiệm chúng tôi, như có mua cùng không xin ghé xem chơi cho biết thì chúng tôi cũng vui lòng tiếp rước, hoặc khi lỡ chơn trái bước xin ghé khách sạn tạm nghỉ hầu giúp cuộc thương trường cho mau thành vượn và bền vững lâu dài thì chúng tôi rất hậu tình thậm cảm.

Nay kính.

BAZAR CHOLONNAIS
S. M. Jacob tự Gia-Các
Angle Rue des Marins n° 318
et Bd. Tông-đốc-Phuong. — n° 30
CHOLON

TÂN-LONG LŨ-QUÁN
38 Rue des Marins. — Cholon
Chambres meublées
avec tout le dernier confort moderne

TÂY-CHAY ! TÂY-CHAY

M. Lê-Mai, mới ra 1 hiệu sách đề là. Tây-chay giá bán, 0 \$ 10.

Nhà buôn Annam nên mua nhiều, để tặng bạn hàng.

Muốn viết dây-thép cho thiệt đúng, và dịch các thứ chữ ngoại-quốc khỏi trại-bẹ, nên liều một cắt rưỡi mua, một cuốn văn QUỐC-ÂM TÂN CHẾ.

Có bán tại hàng sách của M. Lê-Mai, nơi chợ mới Saigon. Mua sỉ, có huê-hồng nhiều, thơ và măn-đa cứ việc đề như vậy :

LÊ-MAI SAIGON

Xin nhớ ! Ở xa, mua ít không gởi. Tại đây cũng có bán nhiều thứ sách hay, truyện mới.

SAIGON BAZAR

57 Rue Catinat Saigon

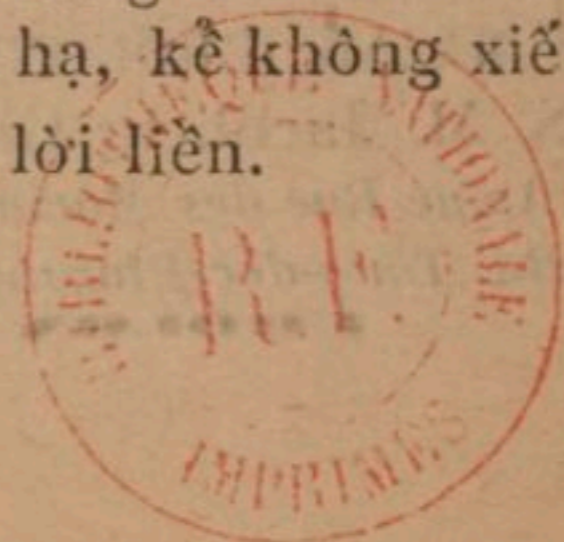
PHAN-QUAN

Máy nói hiệu « **Perfectaphone** » hát bằng kim hoặc ngọc-thạch. Tiếng rất rõ ràng giá thì 26 \$ 50, 42 \$ 50, 70 \$ 00.

Áo mưa hiệu « Pax » có nhúng cao-su, màu xanh lá cây, không hề hút nước.

Giá 10 \$ 80 đồ mát (*Pyjamas*) trọn bộ bằng simili-tussor, giá 3 \$ 60 còn nhiều món hoá-vật giá rất hạ, kể không xiết

Ai viết thơ hỏi thăm giá cả, thì có trả lời liền.

THE CHAIR & THE CHAIR

*Crédit de 2000 francs
au nom de M. Mong Khai
Hanoi le 15/10/25*

[Signature]
NHA-AN XUA NAI
SAIGON
15 OCT 1925
PROPRIETAIRE
NGUYEN-HAO-VINH

